

www.e-rara.ch

**Silva locorum, qui frequenter in concionibus occurrere solent, omnibus
divini verbi concionatoribus, cum primis utilis & necessaria**

Luis

Venundatur Parisiis, 1586

Zentralbibliothek Zürich

Shelf Mark: RRa 166

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-26764>

Honor, laus.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

quelæ & est tacens, sciens tempus apti temporis. Homo sapiens tacebit usque ad tempus, lasciuus autem & impudens non seruabit tempus. Qui multis utitur verbis, lædit animam suam. Et infra. 20. Sapiens in verbis seipsum amabilem faciet, gratiæ autem fatuorum effundetur. Et mox: Ex ore fatui reprobabitur parabola, non enim illam dicit in tempore suo. Item, Narratio fatui quasi sarcina in via: nam in labijs sensati inuenietur gratia. Eccli. 21. Item. 22. Labia imprudentum stulta narrabunt, verba autem prudentium statim ponderabuntur.

Honor, Laus.

Grego.

GAudent interim sancti de suis profectibus, sed cum proximorum proficiunt utilitati & cum se vident laudari pauent, ne spes futuri muneris, in mercedem permittent transitorij fauoris. Greg. mo. 22. c. 9.

Iniustus audita laude sua polluitur, iustus purgatur. pauet enim si talis Deo non ostenditur, qualis ab hominibus putatur. Idem vbi supra.

Gregorius super illud Apoc. Mittentes coronas ante thronum, sic ait. Nempe quia certaminum suorum coronas, non sibi tribuebant sed auctoritati illum referentes gloriam laudis, à quo sciebant se vires accepisse certaminis, auctoris enim gratiam se negare conuincitur, qui sibi tribuit quod operatur. 22. mor. 1. ca. 10.

Cicero.

Si quis est hoc robore animi, atque hac indole virtutis atque continentiae, ut respiciat omnes voluptates, omnemque vitam suam cursum in labore corporis atque in animi contentione conficiat, quem non quies, non remissio, non æqualium studia, non ludii, non conuiuia delectent, nihil in vita experendum putet, nisi quod est cum laude & honore, & cum dignitate coniunctum: hunc mea sententia diuinis quibusdam bonis instructum, atque ornatum puto. Cicer. pro M. Cælio.

Gloria est solida quædam res & expressa, non adūbrata: ea est consentiens laus bonorum, incorrupta vox bene indicantium de excellenti virtute: ea virtuti resonat tamquam imago gloriæ: quæ quia recte factorum plerumque comes est, non est bonis viris repudianda. Illa autem quæ se eius imitatricem esse vult, temeraria, atque inconsiderata, & plerumque

plerūque peccatorū, vitiorūque laudatrix famā popularis, simulatione honestatis, formā pulchritudinēque corrumpit. Tū ergo quæ habent speciē gloriæ collecta ex inanissimis splendoris inhi-
guibus cōtemne, breuia, fugacia; & caduca existima. Cice. 3. Tus.

Vera gloria radicēs agit, atque etiā propagatur: ficta omnia tanquam flosculi celeriter decidunt, nec simulatum quicquā potest esse diuturnum. Idem. 2. offic.

Ea est profectō iucunda laus, quæ ab his proficiscitur, qui ipsi in laude vixerunt. Idem famil. lib. 15. ad M. Catonem.

Honos alit artes, omnesq; incendimur ad studia gloria, iacent quæ ea semper, quæ apud quosque improbantur. Idem. 1. Tuscul.

Trahimur omnes laudis studio, & optimus quisque maxime gloria ducitur. Ipsi illi philosophi etiam in illis libellis quos de contemnenda gloria scribunt, nomen suū inscribunt; in quo prædicationem & nobilitatem despiciunt, prædicari se atque nominari volunt. Cic. Pro Arch. Poeta.

Pestis maior esse nulla in amicitijs potest, quam in quibusdam honoris certamen & gloriæ, ex quo inimicitiz maximæ sæpe inter amicissimos extiterunt. Idem in Lælio.

Facillime ad res iniustas impellitur, ut quisque est altissimo animo & gloriæ cupido. Idem. 1. offi.

Quis honorē, quis gloriam, quis laudem, quis vllū decus tā vnquam expetit, quā ut ignominiam, infamiam, cōtumeliā, de decus fugiat? Idem in Part. Orat.

Nemo est tam agrestis, quem si non ipsa honestas, contumelia tamen & dedecus magnopere moueat. Ibidem.

Aphricanus Socraticum Xenophontem in manibus semper habebat, cuius imprimis laudabat illud, quod diceret, eosdem labores non esse æquē grandes imperatori atque militi: quod ipse honos laborem leuiorem faceret imperatorum. Idem. 2. Tuscula.

Ut quidam morbo aliquo & sensus stupore suauitatem cibi nō sentiunt, sic libidinosi, avari, facinorosi, verē laudis gustum non sentiunt. Cicer. Phil. 2.

[Magna malorū pars in eo sita est, q̄ omnes verū honorē ignorantes, in ijs reb. laudē & honorē potuerūt, quæ honorē indigna sunt.

sunt: videlicet in familia, in comitatu, in cultu vestium, in opib⁹, & potentia, cum tamen honor primum virtutibus, ac deinde litteris & scientiæ debeatur. Inter vitutes autem magnanimitas, liberalitas, clementia, fortitudo, & prudentia, in ciuitatibus bene institutis, in magno semper honore habitæ sunt. Hæc enim verè in pretio habentur, ac proinde merito laudantur: Cætera vero bonis & malis communia sunt: vilissimis enim hominibus sæpe contingūt. Virtus autem sola est, qua nemo male uti potest, quæque possessorem suum vero afficit honore.

Quisquis recte sapit curam boni nominis simul & innocentia ita coniungere debet, ne alterum alteri obficiat. Quod verum que recte Guericus Abb. in sermone S. Benedicti cõplexus est, cū ait. Prælati, nec conscientiam lædat propter famam, nec famam fiducia conscientia negligat.

Si hominibus placerem seruus Christi non essem. Ex his verbis colligitur non leue veræ virtutis indicium esse, mundo displicere. Quod quidè ex illis Domini verbis intelligi potest, quibus ad partem loquens ait. Ego dedi eis sermonem tuum, & mūdus eos odio habuit: Itaque in argumentum collatæ susceptæque ab Apostolis doctrinæ, hoc adducit, q̃ mūdus eos odio habuerit. Cuius rei causam alibi idē Dñs assignat, cū ait: Si de mūdo fuissetis, mūdus quod suū erat diligeret: quia vero nō estis de mūdo & c. Similia enim inter se cohærēt dissimilia vero & contraria irrecõciliabile aduersum se bellū gerūt. Hinc elemēta quæ dicuntur Symbola, in pace degunt: quæ vero Symbola nō sūt, mutua sibi perniciē cōtinuò machinantur. Cum ergo totus mūdus in maligno positus sit, quomodo piorū hominū studia studijs suis contraria probare poterit? Quisquis igitur malis displicet, deiici animo non debes, cum hoc frequenter virtutis & integritatis indicium sit. Non enim talis est mūdus, vt iudicium eius pertimescere debeamus. Atheniensium ciuitas Sapiētiæ laude florentissima Aristidem, qui ea æquitate vixit, vt Græcorum fœlicitas sit dictus, & quæ eū tulit ætas aurea sit appellata, tam exilio dānauit: nō aliā ob causam, nisi (vt ipsa testata est) q̃ ferri nō potuit, vnus viri virtutes passim p̃dicari. Socratē quoq; summā integritate Philosophū, simili penè rōne morte mactari iussit. Cuius supplicij tāta sequuta est pœnitētia, vt accusatorib. insignitum

multitatis, statua fuerit illi publicè decreta: adeo leuiter interdū multitudo & amat, & odit. Cæterum quauis hoc ita sit, non ideo tamen cura boni nominis (quo ad fieri potest) negligenda est. Sic enim in Ecclesiastico legimus. Curam habe de bono nomine: hoc enim magis proderit tibi quam mille thesauri pretiosi & magni. Bonæ vitæ numerus dierum, bonum autem nomen permanebit in æuum.

Eccli. 4.

Vnicuique mandauit Deus de proximo suo. Vnde est illud, Qui audit, dicat, veni. Itaque fidelis omnis quamuis prædicatoris munus non exerceat: exemplo tamen honestæ vitæ præsentis, odore aut bonæ famæ absentes edificare curabit. Quod fecit Sanctus ille Simplicianus: cuius boni nominis odor Augustinum pellexit, vt ad illum pergens, & ætus suos cum illo conferens, monita ab eo salutis acciperet. Hinc Sponsa in Cant. lilium appellatur: quod candoris puritate intuentes, odoris vero suauitate longius positos lætificat. Vtrumque autem Dominus commendauit cum ait, Sic luceat lux vestra c. h. & c. Candor tamen lilij cum virtutum omnium puritatem, tum maximè castitatem significat, quæ vel maximè candoris sui puritate mentes hominum afficit, sicut contra Luxuriæ vitium turpitudine sua eandem offendit & abalienat.

Quemadmodum olim Deus in lege carnalibus hominibus (qui nihil nisi quæ carnis sunt, & sapiunt, & cupiunt) carnalia bona (si iusticiam & pietatem colerent) promittebat: vt hac ratione saltem ad virtutē inducerentur: quam tamen semel quidem arripientes, postea ex charitate illam sectantentur: sic honoris cupiditatem, & verecundiæ affectus animis nostris ingenerauit (quorum altero ad virtutem inuitaremur, cui vni debetur honor: altero à vitijs auocaremur: quæ sola verè pudenda sunt).

T. Verecundia.

Quamuis enim virtus hoc fine quæsitæ, vera virtus non sit: aditus tamen quidam, & dispositio ad virtutem est: minus enim ab ea distat, qui sic eam colit, quam qui ab ea prorsus alienus est. Hoc enim nomine seruilem timorem commendamus, & Spiritus Sancti munus esse dicimus, quod videlicet quemadmodum feta filum: ita seruilis timor filialem introducit.

Quomodo probatur in confatorio argentū: & in fornace aurū: sic probatur homo ore laudantiū. Vix enim quisquā est, qui

Pp 5 non

non laudibus suis faueat. Quamuis enim laus quæ sita non sit, oblata tamen delectat, nisi quis animum iam in abyssum demerferit humilitatis.

Superbia.

Gregor.

CVnctis superbia apud se cogitatione tumentibus inest clamor in locutione, amaritudo in silentio, dissolutio in hilaritate, furor in tristitia, inhonestas in actione, honestas in imaginatione, erectio in incessu, rancor in responsione. Horum mens semper ad irrogandas contumelias valida, ad tollerandas infirma: ad obediendum pigra, ad lacessendos vero alios importuna: ad ea quæ facere & debet, & præualeat, ignaua: ad ea vero quæ nec debet, nec præualeat, parata Greg. in mor.

Difficile in se quicquid inueteratâ superbiâ deprehendit: quia nimium hoc vitium quâto magis patimur, quâto minus videntur. Gr. vbi sup.

Cum voluptas lubrica tætat in prosperis, hæc ipsa prospera sunt aculeo tentationis opponenda: ut eo magis erubescamus praua committere quo nos à Deo meminimus gratuita dona percipisse. Gregor. sup. Ezech.

Numerari culpæ nequeunt, quæ habendæ potestatis amore perpetrantur. Greg. in mor.

Cum is qui de terrena prius gloria superbiebat, postmodum de sanctitate extollit, nequaquam etatio corp⁹ eius deseruit, sed ad eum cõsueti veniēs, ut cognosci nequeat, vestem mutauit Gre. vbi sup.

Deus aliquando punit occultam mentis superbiâ, per manifestam carnis ruinam. Greg.

Quid est virtus nisi medicamentum? & quid est vitium nisi vulnus? quia ergo nos de medicamento vulnus facimus, facit Deus de vulnere medicamentum, ut qui virtute percutimur, vitio curemur. Greg. in mor.

Plerumque virtus habita deterius quàm si deesset interficit. quia dum mentem erigit, elationis gladio transfigit. Greg. in mor. lib. 7. ca. 11.

Accepta dona amittit, qui de ipsis extollitur. Greg. vbi supra lib. 9. c. 1.

Qui de perfectione se erigit, habere se bene viuendi nec initium ostendit: & cum extollimur, nec inchoasse nos monstramus. Greg. vbi supra.

Cum